

# Voňavé léčivé pohádky



# Voňavé léčivé pohádky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na  
[www.cpress.cz](http://www.cpress.cz)  
[www.albatrosmedia.cz](http://www.albatrosmedia.cz)



**Adéla Zrubecká**  
**Voňavé léčivé pohádky – e-kniha**  
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.  
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována  
bez písemného souhlasu majitelů práv.



# Voňavé léčivé pohádky

Adéla Zrubecová

# Obsah



## O DRAKOVÍ Z MATEŘÍDOUŠKY

*Léčivá pohádka při nachlazení*

8



## O LEVANDULOVÉ PASTELCE

*Léčivá pohádka na spáleniny*

18



## O KOUZELNÉM CITRONKU

*Léčivá pohádka při přehřátí  
a zvýšené teplotě*

27



## O MÁTĚ NA KOŠTĚTI

*Léčivá pohádka při nevolnosti*

38



## O ŠÍPKOVÉ PALMORŮŽENCE

*Léčivá pohádka na svědivou pokožku*

48



## O EUKALYPTOVÉM POKLADU

*Léčivá pohádka na rýmu a ucpaný nos*

58



## O PRINCEZNĚ NA HEŘMÁNKU

*Léčivá pohádka na bolavé ouško*

68



## O STATEČNÉM TÝTRÍČKU

*Léčivá pohádka na rány a odřeniny*

78



## O MALÉ ČARODĚJNICI ŠALVĚJCE

*Léčivá pohádka na bolesti v krku*

88



## O BOROVIČOVÉ CHALROUPCE

*Léčivá pohádka při kašli a zahlenění*

98



## O HVĚZDĚ MANDARINCE

*Léčivá pohádka na bolesti hlavy*

108



## O DVANÁCTI VŮNÍCH

*Léčivá pohádka na bolesti břicha*

118

ČÁST PRO RODIČE

128





Co svět světem stojí, člověka provázejí příběhy.  
Co svět světem stojí, člověka provázejí léčivé rost-  
liny.  
A co svět světem stojí, člověka vede životem intui-  
tivně jeho nos.

Tato knížka plná voňavých léčivých pohádek v sobě propojuje všechny tyto prastaré lidské zkušenosti. V pohádkách poznáš spoustu kouzelných bytostí, které dokážou léčit různé bolístky a neduhy. Taky se setkáš s mnoha kamarády, kteří prožívají podobná dobrodružství jako ty. A představ si, že i je někdy něco rozbolí. Ale neboj, dozvíš se, jaké léčivé vůně na kterou bolístku pomáhají. A když bude něco trápit zrovna tebe, pomůže ti pohádka a vůně rostlinek, o kterých se v knížce píše.



# O drakovi z mateřídoušky



Taky se těšíte na léto, když už je dlouho zima? Anebo na sních, když už jsou skoro Vánoce a ještě sněhu nenapadlo dost ani na úplně malého sněhuláka? Máme štěstí, že u nás se střídají dokonce čtyři roční období! Jinde ve světě může být pořád jenom horko anebo zase jen ledová zima, a to je přece mnohem méně těšení. Když se roční období střídají, říká se, že si předávají vládu. Jenže ono to předávání není vždycky úplně snadné a často připomíná spíš urputný zápas. My ho můžeme jenom tušit za všemi těmi letními bouřkami, podzimními vichry či jarními záplavami, ale Toník, ten boj

o vládu nad ročním obdobím dokonce sám zažil! To bylo tak.

Toník byl kluk, který se těšil pořád a na všechno. Měl rád všechny druhy počasí a v každém si našel něco, co ho bavilo. Nikdy jste ho neviděli, že by se nudil. Ale přece jen, o maličký kousek měl ze všech období roku nejraději jaro. Ty první opravdu teplé jarní dny, kdy sluníčko mělo dost síly, aby si mohl konečně sundat bundu, mikinu a hned vzápětí taky ponožky a boty. Toník totiž miloval, když mohl chodit bos. Často si boty sundával ještě dřív než tu mikinu a všem tvrdil, že musí nohy vysvobodit ze zajetí. A dnes zrovna takový jarní den byl!

Už od rána bylo Toníkovi jasné, že musí po dlouhé zimě navštívit svůj lesní bunkr. Teplé sluneční paprsky ho volaly ven a čerstvá jarní tráva slibovala, že bude jeho chodidla lechtat přesně tak, jak to má rád. Bunkr měl postavený kousek za zahradou v lese, a tak si hned po snídani vzal tepláky, mikinu a vyrazil ze dveří.

„Toníku, boty!“ zavolala maminka na poslední chvíli, ještě než dveře zaklaply.

„Nepotřebuju, je teplo,“ odpověděl Toník a rychle za sebou zavřel, protože přesně věděl, co bude

maminka říkat dál. A on opravdu moc a moc toužil vyběhnout ven bos. Nosil přece boty celý podzim a zimu a teď už je sluníčko a... a vůbec. Prostě už boty nepotřebuje, je jaro.

Vyběhl ze zahrady a utíkal k lesu. K bunkru to neměl daleko a byl zvědavý, jestli střecha ze smrkových větví pod sněhem vydržela, jestli mu voda neodnesla sedátko z listů a taky měl trochu strach, jestli náhodou jeho bunkr neobjevil někdo cizí a nevzal mu schovaný poklad. Když dorazil na místo, všechno vypadalo, jako když tady byl naposled. Jen smrkové jehličí bylo spadané na zem, takže mezi větvemi ve střechě bunkru byly díry, kterými Tonda viděl koruny stromů.

Sotva se posadil do bunkru a vzal si do ruky krabičku s pokladem, aby ho zkontroloval, uslyšel venku kvílení větru. Stromy se začaly ohýbat a někde nad nimi se z černých mraků začal sypat sníh. Během okamžiku bylo všude bílo. Do toho Toník uslyšel dunivé hlasy, jak se nad jeho hlavou o cosi hádají. Skrz díry po jehličí zahlédl... to snad není možné... draky?

„Ještě není tvůj čas, ustup!“ zvolal jezdec na bílém drakovi, který měl dvě hlavy, z jedné se sypal sníh a z druhé fičel studený vítr.

„Už je jaro, odejdi, první květiny jsou na světě,“ odpovídal hluboký ženský hlas v sedle trojbarevného draka.

„Žádné směšné kytky tu nejsou, vidíš? Cha, všude je sníh!“ smál se první hlas a do toho zaduněl hrom tak silně, až Toník nadskočil.

Barevný drak si to zamířil z oblohy dolů a prudce přistál kousek od Toníka, který klečel na všech čtyřech a už byl na půl cesty z bunkru ven. Ze hřbetu draka elegantně sklouzla krásná dáma s holí v ruce a rozčileně udeřila do země. Toník uviděl, že její drak nemá jen tři barvy, ale všechny barvy duhy, nejsvětlejší na obrovské hlavě a nejtmavší na dlouhém ocasu. Drak otevřel tlamu a vypustil z ní hustý dým, kterým rozpustil čerstvě napadaný sníh kolem sebe, krásné dámy, Toníka i bunkru.

„Nejsou tady, Květodare,“ řekla zklamaně dáma a v tu chvíli si všimla Toníka. Na okamžik se zarazila a překvapeně se na něj zadívala. Pak k němu rychlým krokem zamířila. Tonda začal couvat zpátky do bunkru.

„Neboj se, chlapče, neublízíme ti,“ řekla dáma. „Jsem Paní jara a tohle je můj drak. Umí rozpustit sníh, naplnit řeky vodou a vytáhnout ze země trávu

a jarní kvítí. Nic ti neudělá. Ale potřebujeme tvoji pomoc.“ Paní jara se opřela o hůl a Toník se trochu uklidnil. Zavřel pusu a snažil se nemyslet na to, že je před ním obrovský drak a další mu lítá nad hlavou.

„Potřebujeme najít důkaz, že jaro převzalo vládu na zemi,“ pokračovala Paní jara a Tonda si všiml, že jí pod dlouhými šaty koukají bosé nohy. Hned mu byla ta zvláštní dáma blízká. Pomalu se přestával bát a soustředil se na to, co mu říká. „Zimní král se nechce vzdát své moci a já mu musím dokázat, že jeho čas už je pryč. Víš, kde najdeme první jarní kvítí? Tady žádné neroste,“ rozhlédla se a vypadala netrpělivě.

„Já vím, kde rostou sněženky!“ zvolal Toník. „Přinesu je.“ Vylezl z bunkru a rozběhl se ke kraji lesa. Jeho bosé nohy se bořily do sněhu a měl je tak zmrzlé, že je ani necítil. Ale zachránit jaro, jeho nejoblíbenější roční období, to přece musel! Přesně věděl, kam poběží. Na kraji lesa, u cesty mezi bunkrem a domovem, bylo několik míst, kde sněženky pravidelně vídal. Utrhnul jich jen pár a rychle se vracel zpátky. Na hlavu se mu přitom sypaly těžké vločky mokrého sněhu. Podal sněženky Paní jara a ta se na něj vděčně usmála. Napřáhla ruku se sněženkami k nebi a zvolala:



„Jsem Paní jara a přebírám vládu! Zimní králi, odejdi a vrať se, až přijde tvůj čas!“ Z nebe zazněl poslední hrom, těžké mraky se rozestoupily a na zem opět dopadly teplé paprsky jarního slunce. Zimní král zmizel i se svým bílým drakem a zůstala po něm jen vrstva mokrého sněhu na zemi.

„Děkuji ti za pomoc,“ řekla Toníkovi Paní jara a její drak se na něj upřeně zadíval. Pak škytnul a z tlamy mu vypadl svazeček drobných fialových květů. Paní jara je podala Toníkovi.

„Tohle je tvoje odměna. Mateřídouška je královna všech léčivých květů. Až budeš potřebovat, pomůže ti.“ Vzápětí nasedla na svého duhového draka, zamávala Toníkovi na pozdrav a vznesla se vzhůru na modrou oblohu ozářenou sluncem. Toník držel v ruce kytičku a moc nevěděl, co si má o tom všem myslet. Věděl ale naprosto jistě, že bosé nohy ve sněhu nevěstí nic dobrého. Rozběhl se tedy domů.

Už ve dveřích bylo jasné, že se maminka na Toníka zlobí. Beze slova jej vzala za ruku a odvedla ho do teplé sprchy. Jenomže i přesto Toníkovi stále drkotaly zuby, jako by ho Zimní král sevřel do své ledové náruče. Třásl se po celém těle. Maminka ho zabalila do teplé deky a po cestě do ložnice si Toník

stačil sáhnout pro mikinu s materídouškou v kapse. I když ho maminka zabalila do peřin, usmála se na něj a dala mu na čelo pusu, Toník se vůbec necítil dobře. Vzal do ruky materídoušku, přitiskl ji k tělu a vzpomněl si na Květodara a krásnou dámu s bosýma nohama.

Najednou se mu na hrudi objevil malý fialový dráček. Zavrtěl se, párkrát se otočil kolem dokola, zadíval se Toníkovi do očí. Zhluboka se nadechl, otevřel svoji malou tlamičku a foukl přímo na Toníka. Ten zavřel oči a zatajil dech. Čekal to, co od draků člověk může očekávat – smrad síry, spáleniště, zkažených zubů a kdoví čeho ještě... Ale nic takového se nestalo. Tonda otevřel jedno oko a maličko se nadechl. To snad není možné... ten dráček opravdu voněl! Draci přece smrdí, plivou oheň a vůbec jsou celí nechutní a slizcí. Alespoň tak si je Toník pamatoval ze všech pohádek, které znal. Ale voňavý drak? To je tedy něco!

Toník vdechoval teplou vůni materídoušky a cítil, jak vyhání z jeho těla všechn chlad. Hezky od nohou až po hlavu, nevynechala jediné místočko. Čím víc materídouškové vůně se do Toníka dostávalo, tím tepleji a útulněji mu bylo. Malý dráček na



jeho prsou se občas otočil sem a zase tam a pokaždé, když otevřel tlamičku, poslal mu další várku léčivé vůně. Toník měl pocit, že má nohy v teplých bačkůrkách a je přikrytý hebkou fialovou dekou, která voní jako čerstvě usušené seno. Pod dráčkovými nohama jako by se objevovala malá světýlka. Jak ťapkal pořád dokola, v Toníkově hrudníku se usídlilo slunce. Zářilo teplými paprsky do všech stran, až i konečky jeho prstů roztály jako rampouchy na jaře. A Toník se cítil tak dobře, že mu bylo nad slunce jasné, že až se ráno vzbudí, všechno bude v pořádku.

„Jak ti mám říkat?“ zeptal se Toník dráčka a sotva držel oči otevřené, jak moc se mu už chtělo spát. Dráček jenom pohupoval hlavou, díval se laskavými očima na Toníka a přešlapoval ze strany na stranu. Asi neumí mluvit, přemýšlel Toník. Budu mu muset nějaké jméno vymyslet. Někaké, které bude tak krásné jako Květodar. No a taky aby šlo dohromady s tou jeho mateřídouškovou vůní. Doušek? Jardoušek? Uprostřed poslední myšlenky Toník usnul. Dráček se stočil do klubíčka na Toníkově hrudi, zavřel oči a začal spokojeně oddychovat. A s každým výdechem z něj vyšlo maličko mateřídouškové vůně.